

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลอย่างมากต่อการแสดงออกของบุคคล ครอบครัว สังคมและชุมชนแวดล้อมจะเป็นเสมือนรากฐานสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาจิตลักษณะหรือบุคลิกลักษณะ (Personality traits) ของบุคคล การดำรงความเป็นอยู่ตลอดชีวิตของมนุษย์จะรับเอาตัวอย่างแบบฉบับของบุคคลและสภาพแวดล้อมรอบตัว พัฒนาให้เป็นบุคลิกลักษณะของตนเอง การเริ่มชีวิตของบุคคลหนึ่งจะเริ่มในกลุ่มครอบครัว ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มปฐมภูมิที่ชัดเจนปัจเจกบุคคล (อากรณพันธ์ จันทร์สว่าง, 2525) เด็กที่เกิดมาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว การสมาคมอย่างใกล้ชิดเป็นกันเองกับบิดามารดา เด็กจะพัฒนาความรู้สึก ทักษะ และลักษณะนิสัยของเขาขึ้นมา สิ่งแวดล้อมของครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปรับปรุงบุคลิกภาพของบุคคล Benjamin Bloom (อ้างใน จวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม, 2527) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะความเป็นตัวเองของบุคคล สร้างขึ้นแล้ว ร้อยละ 80 เมื่อเด็กอายุ 8 ปี ดังนั้น การแสดงออกของบุคคล จึงเป็นสิ่งที่ได้รับจากครอบครัวเป็นบรรทัดฐานสำคัญ บรรยากาศของบ้าน ความผูกพันของบุคคลในครอบครัวเป็นเครื่องหล่อหลอมทั้งร่างกายและจิตใจของเด็ก อุปนิสัยใจคอของเด็กจะเป็นไปในทางด้านดีหรือร้าย ทักษะที่มีต่อสังคมจะมีลักษณะร่วมมือหรือต่อต้าน ย่อมได้จากการปลูกฝังในครอบครัว การสร้างครอบครัว การวางตัวของพ่อแม่ และวิธีการอบรมลูก ลักษณะบุคลิกภาพของบิดามารดา จะถ่ายทอดถึงลูก Adler มีความเชื่อว่าทั้งบิดามารดามีบทบาทที่สำคัญมากในการส่งเสริมหรือบั่นทอนการพัฒนาวิถีชีวิตของลูก มนุษย์สร้างบุคลิกภาพของตนเอง โดยการสร้างบุคลิกภาพจากประสบการณ์และสิ่งที่ตกทอดจากบรรพบุรุษบุคคลในครอบครัวจึงมีอิทธิพลต่อชีวิตเด็กเป็นอย่างมาก ความประพฤติกและค่านิยมของบิดามารดามีความหมายต่อการพัฒนาทัศนคติ ความรู้ และเทคนิคในการดำรงชีวิตของเด็ก (เกษรรงค์ จิณะแสน, 2542) ดังนั้น องค์ประกอบที่สำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล คือ สภาพแวดล้อมและบุคคลที่เลี้ยงดูเขา มา (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2540) โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็ก เรียกว่า ความผูกพัน ความผูกพันเป็นระบบเริ่มแรกในการปรับตัวทางนิเวศวิทยาของทารก มี

อิทธิพลต่อเรื่องกับพฤติกรรม ความคิดและความรู้สึกในวัยผู้ใหญ่ ความผูกพันที่มั่นคงเป็นผลจากการดูแลของบิดามารดาที่ตอบสนองอย่างเหมาะสม ในทางกลับกัน การดูแลที่ไม่เพียงพอก็ทำให้เกิดความผูกพันที่ไม่มั่นคง ซึ่งส่งผลกระทบต่อลักษณะบุคลิกภาพของเด็กตามมา จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ความผูกพันมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพ และบุคลิกภาพของวัยรุ่นก็มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ช่วงต้นของชีวิต ดังที่ Adler ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพในวัยเด็กย่อมมีผลต่อเนื่องไปสู่บุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ (อารีรัตน์ แน่นสันเทียะ, 2541)

แต่ในยุคโลกาภิวัตน์ สถาบันครอบครัวต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลง ภาวะเศรษฐกิจที่บีบคั้นทำให้ทุกคนต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพ ส่งผลให้เกิดความห่างเหินกันภายในครอบครัวเพิ่มมากขึ้น สามีภรรยาต่างแยกกันทำงาน มีเวลาให้กันน้อยลง (จรัญ จักรवालชัยศรี, 2542) ครอบครัวมีแนวโน้มแตกแยกเพิ่มขึ้น (มาลินี วงษ์สิทธิ์, 2535) จากการศึกษาของ ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม (2527) พบว่า เด็กกำพร้าที่ไม่รู้จักคำว่า “แม่” ไม่ได้ได้รับความรักดูแลเอาใจใส่ด้วยความรักทนุถนอมจากผู้ให้กำเนิด เด็กประเภทนี้จะมีปัญหาทั้งการพัฒนาทางกายและจิตใจ และมีผลต่อความรุนแรงทางด้านจิตใจ และในครอบครัวประเภทบ้านแตก เช่น บิดามารดาหย่าร้าง เด็กที่มีปัญหาจะเกิดความเหงาว่าเหว และรู้สึกว่าตนเองไม่เหมือนเพื่อนทั่วไป จากการศึกษาปัญหาเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ก็พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดมาจากสาเหตุปัญหาทางครอบครัวและปัญหาหย่าร้างอยู่ในอันดับหนึ่ง

ตารางที่ 1.1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามลักษณะการอยู่อาศัย ตั้งแต่ปี 2544 – 2548

การอยู่อาศัย	ปี พ.ศ.				
	2544	2545	2546	2547	2548
รวม	31,448 (100%)	35,285 (100%)	29,915 (100%)	33,308 (100%)	36,080 (100%)
บิดามารดาอยู่ร่วมกัน	15,038 (47.82%)	16,794 (47.59%)	14,495 (48.45%)	16,196 (48.62%)	17,198 (49.83%)
บิดามารดาแยกกันอยู่	16,410 (52.18%)	18,491 (52.41%)	15,420 (51.5%)	17,112 (51.38%)	18,099 (50.14%)

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

โดย ทัวๆ ไปแล้ว นักจิตวิทยาถือว่าสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ มี 2 ประการ คือ พันธุกรรมและการเลี้ยงดู รวมถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก นักจิตวิทยาเชื่อว่า หากเด็กได้รับการเลี้ยงดู โดยสร้างสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยความรักความอบอุ่นภายในครอบครัวแล้ว เด็กจะเรียนรู้และรับ ประสบการณ์ที่มั่นคงให้แก่ตัวเด็กไปจนตลอดชีวิต ดังนั้น เด็กที่บิดามารดาหย่าร้างกันจึงมักจะเป็นเด็ก ที่มีปัญหา เด็กที่ขาดความรักความอบอุ่นจะมีพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพพื้นฐานที่เบี่ยงเบนไป (คือมี จิตลักษณะด้านต่างๆ แปรปรวนมากกว่าเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ที่เป็นวัยเดียวกัน) มองโลกไม่น่าอยู่ ไม่ ไว้วางใจใคร ส่งผลต่อพัฒนาการด้านต่อไป ทำให้มีพฤติกรรมไม่สมวัย อาจนำไปสู่การมีพฤติกรรม ประชดประชันสังคม เช่น การคิดยาเสพติด การมั่วสุม อันธพาล ฯลฯ (ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์, 2529)

ในครอบครัวที่แตกแยก ลูกจะได้รับผลกระทบโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่น จะได้รับผลกระทบมากที่สุด (บัญญัติ สุขศรีงาม, 2542) เนื่องจากต้องรับมือกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ตามปกติของพัฒนาการ แล้วก็ต้องเผชิญกับความบาดหมางของบิดามารดา หรือการแยกจากของบิดา มารดาในเวลาเดียวกัน ทำให้ต้องพบกับความยุ่งยากในการปรับตัวอย่างมาก เด็กเหล่านี้ต้องการความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว จึงมีพฤติกรรมที่พยายามชดเชยต่อความรู้สึกนั้น เพราะหาไม่ได้จาก ครอบครัว ทำให้เด็กส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและผิดกฎหมาย จากรายงาน ร้อยละของเด็ก และเยาวชนที่ถูกจับกุมทั้งหมด (ตั้งแต่เดือนมกราคม - สิงหาคม 2547) 21,191 ราย มาจาก ครอบครัวแตกแยก 10,861 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.25 แสดงถึง เด็กที่กระทำผิดกฎหมายเกินครึ่งมาจาก ครอบครัวแตกแยก

นอกจากนี้ เด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทั่วประเทศ ในตารางที่ 2 นั้น เมื่อเทียบอัตราส่วน เพศชาย : เพศหญิง เท่ากับ 10:1 แสดงว่าเด็กและ เยาวชนที่ถูกจับกุมส่วนใหญ่เป็นเพศชาย การศึกษาครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาเยาวชนชายที่กระทำผิด กฎหมาย

ตารางที่ 1.2 จำนวนเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2548 เทียบเป็นอัตราส่วน เพศชาย : เพศหญิง

เพศ	ปี พ.ศ.									
	2544	%	2545	%	2546	%	2547	%	2548	%
รวม	31,448	100	35,285	100	29,915	100	33,308	100	36,080	100
ชาย	28,349	90.14	32,175	91.19	27,174	90.84	30,368	91.17	32,756	90.79
หญิง	3,099	9.86	3,110	8.81	2,741	9.16	2,940	8.83	3,324	9.21
ชาย:หญิง	9:1		10:1		10:1		10:1		10:1	

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

จากรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2543 ประชากรอายุ 13 ปี ขึ้นไป มีจำนวน 48,132,896 คน ผ่านการสมรส 32,771,031 คน ครองสภาพสมรส 28,712,450 คน เป็นหม้าย 2,803,037 คน หย่าร้าง 405,976 คน และแยกกันอยู่ 532,144 คน ในประเทศไทยอัตราการหย่าร้างสูงขึ้นเรื่อยๆ ใน พ.ศ. 2539 อัตราคู่สมรสที่หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 12.98 ของคู่ที่จดทะเบียน (หย่าร้าง 56,718 คู่) และเป็นร้อยละ 20.86 (หย่าร้าง 70,810 คู่) ในปี พ.ศ. 2543 ผลจากครอบครัวที่แตกแยกเพิ่มขึ้น คือ มีเด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น การหย่าร้างกันของบิดามารดาเป็นเหตุการณ์ที่สะเทือนใจเด็ก การหย่าร้างมีผลต่อปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ซึ่งรวมถึงความผูกพันที่มีต่อกัน เด็กจะมีความขัดแย้งในจิตใจไม่รู้ว่า จะเข้าข้างบิดาหรือมารดา หรือถูกบิดาหรือมารดาตั้งให้เข้าพวก ขณะเดียวกันเด็กก็ต้องการให้บิดามารดาคืนดีกัน เด็กถูกดึงเข้ามาในความขัดแย้งของบิดามารดา ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาไปตามทิศทางที่เหมาะสม เด็กที่มาจากครอบครัวหย่าร้างจะมีปัญหาทางจิตเวชมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่เป็นปึกแผ่น (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2544) จากการศึกษาของวินัดดา ปิยะศิลป์ (2535) เด็กที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อการหย่าร้างของบิดามารดาจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรม ถดถอยและสับสน หากขาดความเข้าใจหรือขาดการช่วยเหลือ จะเกิดปัญหาสัมพันธภาพระหว่างผู้ปกครองกับเด็ก และมีผลระยะยาวต่อเด็กในรูปของปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรม การเรียน สังคม และการปรับตัว ซึ่งจากรายงานของ ศูนย์วิจัยครอบครัว มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ (บัญญัติ สุขศรีงาม, 2542) เด็กที่มาจากครอบครัวหย่าร้างจะมีปัญหาไปตลอดชีวิต มีการกระทำผิดและมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ไม่เหมาะสมมากกว่าเด็กที่มีทั้งบิดามารดา เด็กจากครอบครัวที่มีทั้งบิดามารดา เลี้ยงดูลูกตามลำพังจะมีความผูกพันใกล้ชิดกันมากกว่าธรรมดา ทำให้ลูกมีปัญหาต่อการแยกจากบิดาหรือมารดาที่เลี้ยงดู ส่งผลต่อการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการมีบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว จึงเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาสุขภาพจิตในเด็ก (Farrington, 1995; อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2544) การศึกษาของ พวงเพ็ญ ชุมหปราน และคณะ (2545) พบว่ากลุ่มสตรีที่เลี้ยงดูบุตรตามลำพังที่มีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับสามีก่อนแยก หย่าร้าง หรือเสียชีวิต จะมีปัญหาการเลี้ยงดูบุตรมาก เพราะก่อนแยกจากสามีจะมีการทะเลาะเบาะแว้ง ใช้กำลังทำร้ายร่างกายกัน ทำให้บุตรซึมซับความรุนแรงของครอบครัว ขาดความอบอุ่น เมื่อบิดามารดาเลิกกันมารดาต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้น บุตรจะแสวงหาความอบอุ่นจากที่อื่น หรือในเด็กที่มีปู่ย่าตาหรือยายเป็นผู้เลี้ยงดู ปัญหาช่องว่างระหว่างวัยก็ก่อให้เกิดความขัดแย้งไม่เข้าใจกัน และอัญชลี ศิลาเกษ และคณะ (2539) ได้สรุปการศึกษาวิจัยและการอภิปรายในที่ต่างๆ ได้ว่า การเกิดปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาการใช้สารเสพติด ปัญหาพฤติกรรม

เบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหาโสเภณี ปัญหาการมั่วสุมของเด็กและเยาวชนนั้น สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ มาจากสภาพครอบครัวที่บกพร่อง เช่น ครอบครัวแตกแยก บิดามารดาไม่มีเวลามาดูแลลูก บิดามารดาไม่ลงรอยกัน การเลี้ยงดูลูกไม่ถูกวิธี โดยเฉพาะในครอบครัวที่แตกแยก หรือครอบครัวที่บิดามารดาไม่ลงรอยกัน มีความขัดแย้งกันเป็นประจำนั้น มีผลกระทบต่อสภาพจิตใจและร่างกายของเด็ก และพบว่าเมื่อเด็กอยู่ในก่อนวัยเรียนหากมีปัญหาครอบครัว เด็กจะมีความเครียด กังวลใจ หงุดหงิดขาดความมั่นคงปลอดภัย รู้สึกขาดความรักความอบอุ่น สำหรับเด็กโต เด็กอาจประพฤติผิด หรือการเรียนตกต่ำและเสียการเรียนได้

การศึกษางานวิจัยข้างต้นแสดงถึงอิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก และเด็กในครอบครัวที่แตกแยกมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรม พิมพ์มาศ ตาปัญญา และธีรวรรณ ธีระพงษ์ (2542) สรุปว่า การศึกษาปัจจุบัน ส่วนใหญ่พบความเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์วัยเด็กและบุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ ข้อมูลจากศาลคดีเด็กและเยาวชนพบว่า เด็กที่ถูกทำร้ายร่างกายและเพศหรือถูกทอดทิ้งจากบิดามารดา ช่วงปี ค.ศ. 1967 – 1971 ติดตามผล 20 ปี พบว่า ร้อยละ 14 ของเด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย และเพศหรือถูกทอดทิ้งจากบิดามารดา มีเกณฑ์ของ Antisocial Personality Disorder และติดเป็น 2 เท่า ของกลุ่มควบคุม ที่มีอายุ เพศ เชื้อชาติ และโรงพยาบาลเดียวกันที่ไม่ได้ถูกทารุณกรรม และพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง ราว 3 – 4 เท่า

การที่เด็กมาจากครอบครัวแตกแยก น่าจะมีลักษณะความผูกพัน ที่ส่งผลต่อลักษณะบุคลิกภาพของเขา จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง เด็กที่ครอบครัวแตกแยกต้องมีการปรับตัวอย่างมาก เสี่ยงต่อการมีปัญห สุขภาพจิต มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและแสวงหาความสุขจากภายนอกครอบครัว อันจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย สาเหตุหนึ่งก็เป็นเพราะการขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว กล่าวคือ เขาน่าจะมีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง นั่นคือ มีลักษณะฟุ้งฟิง หลีกเลียง หรือว่ากลัว/กังวลใจ ดังนั้นลักษณะความผูกพันน่าจะมีความสัมพันธ์กับลักษณะบุคลิกภาพแบบบุคลิกลักษณะซึมเศร้า และบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคมของบุคคลอีกด้วย ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะความผูกพันและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก ทั้งนี้เพื่อตอบปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบความผูกพันกับบุคลิกภาพ และเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหามาจากสภาพครอบครัวแตกแยก และหาแนวทางการให้ความช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก

สมมติฐานการวิจัย

1. คะแนนความผูกพันในครอบครัวแบบมั่นคงมีความสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนบุคลิกลักษณะซึมเศร้า และบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม
2. คะแนนความผูกพันในครอบครัวแบบไม่มั่นคง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพเบี่ยงเบน ได้แก่ คะแนนบุคลิกลักษณะซึมเศร้า และบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัย

การศึกษานี้ มุ่งศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพัน และลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก

รูปแบบความผูกพันที่ทำการศึกษานี้ คือ ความผูกพันแบบมั่นคง (Secure Attachment Pattern) และ รูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง ได้แก่ ความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Dismissing Attachment Pattern) ความผูกพันแบบกลัวหรือกังวลใจ (Fearful Attachment Pattern) และ ความผูกพันที่มีลักษณะฟุ้งฟิง (Pre – Occupied Attachment Pattern) ตามแนวคิดของ Bartholomew (1990)

ลักษณะบุคลิกภาพ ที่ทำการศึกษานี้ ได้แก่ บุคลิกลักษณะซึมเศร้า (Depression Trait) และบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม (Antisocial Trait) ตามแนวคิดของ Aiken (1989)

2. ขอบเขตด้านกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งทางสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนควบคุมตัว และเยาวชนดังกล่าวมาจากครอบครัวแตกแยก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก และถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งคัดเลือกจากการ

สุ่มตัวอย่างแบบ Single Cluster Random Sampling จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 52 แห่ง และทำการสุ่มแบบจับฉลาก 11 แห่ง คัดเลือกจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

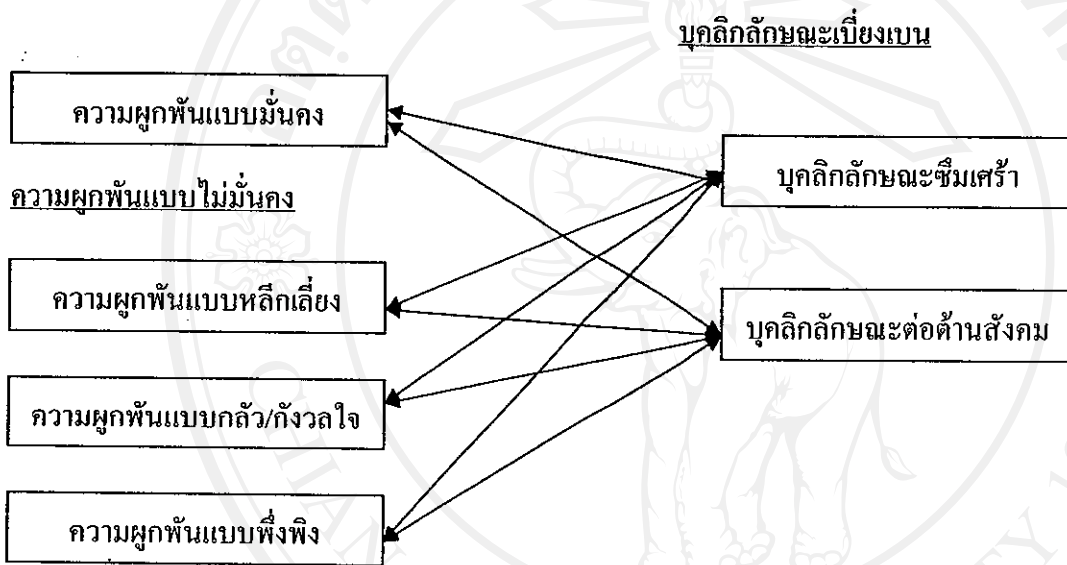
1. ทราบถึงรูปแบบความผูกพัน และลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และมาจากครอบครัวแตกแยก
2. ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก
3. เพื่อเป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับเยาวชนที่มาจากครอบครัวแตกแยก และป้องกันการเกิดปัญหาสุขภาพจิตที่มาจากรูปแบบความผูกพัน และลักษณะบุคลิกภาพ
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ค้นคว้าปัจจัยด้านอื่นๆที่มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกลักษณะที่เบี่ยงเบนและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

1. เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย หมายถึง บุคคลเพศชาย ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ตัดสินว่ากระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ในการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะเยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่ถูกควบคุมตัวยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. ครอบครัวแตกแยก หมายถึง ครอบครัวหย่าร้าง ครอบครัวที่มีบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว ครอบครัวที่มีปู่ย่าตายายเป็นผู้เลี้ยงดู หรือครอบครัวที่มีบิดาหรือมารดาที่ไม่ได้เลี้ยงดูลูก
3. รูปแบบความผูกพัน หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับทารกตั้งแต่เริ่มแรกของชีวิต มีความสำคัญต่อพัฒนาการของทารก ซึ่งมีผลถึงวัยผู้ใหญ่ในอนาคต และเป็นพื้นฐานของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แบ่งประเภทความผูกพันออกเป็น 4 แบบ ได้แก่ ความผูกพันแบบมั่นคง (Secure Attachment Pattern) ความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Dismissing Attachment Pattern) ความผูกพันแบบกลัว/กังวลใจ (Fearful Attachment Pattern) และ ความผูกพันที่มีลักษณะพึ่งพิง (Pre - Occupied Attachment Pattern)
4. บุคลิกภาพ หมายถึง บุคลิกลักษณะที่เบี่ยงเบน ซึ่งคือจิตลักษณะด้านต่างๆ แปรปรวนมากกว่าเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ ที่เป็นวัยเดียวกัน มีผลต่อการปรับตัว และการดำเนินชีวิตประจำวัน ใน

การศึกษาครั้งนี้ คือ บุคลิกลักษณะซึมเศร้า (Depression Trait) และบุคลิกลักษณะต่อต้านสังคม (Antisocial Trait) ในส่วนของบุคลิกลักษณะซึมเศร้านั้น ประเมินโดยใช้แบบวัด Beck Depression Inventory แม้ว่าแบบวัดนี้จะเป็นแบบประเมินภาวะความซึมเศร้า แต่บุคลิกภาพเป็นพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกเป็นลักษณะเฉพาะ ดังนั้นภาวะความซึมเศร้าของบุคคลในขณะนั้นแสดงถึงบุคลิกภาพของบุคคลได้

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากกรอบแนวคิดการวิจัย ผู้ศึกษาต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันแบบต่างๆ และลักษณะบุคลิกภาพ 2 ด้านของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก